

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **G. S.**
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2016, č. j. MV-97417-4/SO/sen-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 12. 2016, č. j. MV-97417-4/SO/sen-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavlíny Zámečnickové, advokátky, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 1. 2017 doručenou zdejšímu soudu dne 18. 1. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2016, č. j. MV-97417-4/SO/sen-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 13. 4. 2016, č. j. OAM-16627-36/PP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně nesplnila podmínku dle § 87b odst. 1 ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaná nepostupovala tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobkyně, přičemž takový postup je v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení, jsou v celém rozsahu nezákonná a nepřezkoumatelná, když se žalovaná dostatečně nevypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně.
3. Žalobkyně však především rozporuje závěr, že není rodinným příslušníkem občana České republiky podle § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců požaduje pouze splnění dvou podmínek – příbuzenského vztahu s občanem EU a vyživovanost občanem EU, nikoliv splnění dalších podmínek, jako je například stav závislosti vyživované osoby na občanovi EU či existence tohoto stavu závislosti již v zemi původu, což správní orgány vyvozují ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 30. 4. 2004 č. 2004/38/ES (dále jen „Směrnice č. 2004/38/ES“), přitom však opomíjí v této směrnici zakotvené pravidlo příznivější vnitrostátní úpravy. O nevyžadování splnění podmínky závislosti svědčí i novelizace předmětného ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců účinná od 17. 12. 2015, která podmínku závislosti na výživě do zákona o pobytu cizinců zakotvila, tudíž v době zahájení řízení o žádosti žalobkyně tato podmínka v zákoně o pobytu cizinců obsažena nebyla.
4. Podle přesvědčení žalobkyně se na ni vztahuje také ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, protože se svou dcerou, občankou České republiky, žila ve společné domácnosti v Ruské federaci a tuto společnou domácnost sdílí i na území České republiky. Je svou dcerou a jejím manželem vyživována.
5. Své postavení rodinného příslušníka žalobkyně odvozovala také z § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců vycházejíc z obdobného případu, v němž žalovaná prarodiči – babičce postavení rodinného příslušníka nezletilého vnuka, občana České republiky, priznala. Tímto došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Odůvodnění žalované k této odvolací námitce považuje za nedostatečné. Jelikož se jí podle žalobkyně ani dostatečně nezabývala, pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Navíc je žalobkyně toho názoru, že je ve vztahu obdobným vztahu rodinnému také vůči svému zeťovi.

6. Při rozhodování správní orgány nepřihlédly ani k některým tvrzeným skutečnostem. Žalobkyně s manželem museli své podnikání ukončit s ohledem na jeho zdravotní stav, přičemž následně její manžel zemřel. Nemá jiné blízké příbuzné kromě své dcery, zetě a vnoučat, kteří jsou státními příslušníky České republiky. Vzhledem ke svému věku, zhoršujícím se zdravotnímu stavu, kdy je odkázána na péči své dcery a svého zetě, je nereálné, aby si našla zaměstnání.
7. V neposlední řadě není žalobkyni zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje podmínku existence stavu závislosti v zemi, z níž rodinný příslušník občana Evropské unie přijíždí.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 14. 2. 2017, v němž nejprve zrekapitulovala průběh správního řízení. Postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie je uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti s dcerou žalobkyně paní A. S. a zároveň s nezletilými vnoučaty žalobkyně O. T. a S. O., všichni státní příslušníci České republiky. Ohledně žalobních námitek žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Podle žalované byl skutkový stav zjištěn v souladu se správním řádem, ze zjištěných skutečností byly učiněny správné závěry, když žádost žalobkyně byla zamítnuta pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
10. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
11. Předně soud zdůrazňuje, že se v případě žalobkyně zabýval skutkově shodným případem ve věci pod sp. zn. 31 A 101/2015, v níž rozsudkem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 31 A 101/2015-52, rozhodnutí žalované napadené pod touto sp. zn. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, když vztah mezi žalobkyní a jejími vnoučaty vyhodnotil za vztah obdobný vztahu rodinnému. Soud na tomto místě uvádí, že nemá důvod se od závěrů uvedených v tomto rozhodnutí odchýlit a níže uvedené skutečnosti týkající se nyní projednávané věci vychází z jeho posouzení ve věci pod sp. zn. 31 A 101/2015.
12. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
13. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je

nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

14. Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání odvolacích námitek, zejména pak odvolací námitky týkající se poukazu žalobkyně na jiný obdobný případ prarodiče řešený u žalované, v němž žalovaná babičce postavení rodinného příslušníka nezletilého vnuka přiznala, se kterou se žalovaná dostatečně nevypořádala, čímž došlo k porušení legitimního očekávání žalobkyně.
15. K tomu zdejší soud uvádí, že rozhodnutí žalované je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala s posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná také vypořádala všechny odvolací námitky a jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalované považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobkyně s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově jí nečiní obtíže napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
16. Ve vztahu ke konkrétnímu vypořádání odvolací námitky ohledně jiného případu pak soud uvádí, že i s touto odvolací námitkou se žalovaná vypořádala, byť stručněji, nicméně

z vypořádání této námitky žalovanou lze seznat, proč tuto odvolací námitku žalovaná považovala za nedůvodnou a na základě jakého postupu nemůže případ žalobkyně posuzovat stejně s jiným případem. Žalobkyně svoji námitku formulovala zcela obecně bez konkrétního určení k jakému případu má její věc být posuzována a porovnávána. Správní orgán tak reagoval argumentací obecně, jako reakci na obecně formulovanou námitku. Zdejší soud nespatřuje pochybení ve vypořádání námitky žalobkyně. Zdejší soud dodává, že případy týkající se cizinecké problematiky, jsou případy velmi individuální a tak je třeba ke každému přistupovat individuální cestou. Žalovaná jednoznačně vyjádřila svůj postup, který odůvodňuje to, proč se rozhodla v projednávané věci odvolání žalobkyně zamítnout.

17. Správní orgány nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace obsažené v odvolání a ovšem přiměřeně se vyjádřit k okolnostem, které jsou správní orgány povinny zjišťovat z moci úřední (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, potom Nejvyšší správní soud uvedl, že *„přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“*
18. K legitimnímu očekávání se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016-43, následovně: *„Nejvyšší správní soud částečně přisvědčuje stěžovateli v tom, že i (ve světle shora uvedené konstantní judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu) nezákonná správní praxe může založit legitimní očekávání budoucích účastníků správních řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, dospěl k závěru, že „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“ Vzhledem k dosud uvedenému je zřejmé, že správní praxe spočívající ve výkladu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců může být jen stěží ustálená, navíc by přitom musela být ustálená na takovém výkladu citovaného ustanovení, který zastává stěžovatel. Stěžovatel však nic podobného netvrdil, ba naopak namítal, že praxe správních orgánů je v otázce výkladu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nejednotná. Z logiky věci, a s přihlédnutím k citovanému usnesení rozšířeného senátu, nemůže nejednotná správní praxe založit stěžovatelovo legitimní očekávání.“*
19. Z výše uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož žalovaná vypořádala všechny námitky, které žalobkyně v odvolacím řízení vznesla. Odkaz na jedno rozhodnutí prvostupňového orgánu nemůže zakládat legitimní očekávání žalobkyně. Jak uvádí Nejvyšší správní soud ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je ustanovením, které je předmětem sporu a jeho výklad nelze správní praxí zcela sjednotit. Žalovaný tak zásadu legitimního očekávání svým jednáním neporušil.
20. Krajský soud proto konstatuje, že námitku nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů shledává v této prvotní fázi nedůvodnou s tím, že další dílčí námitky žalobkyně jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

21. Spornou otázkou je v projednávané věci zejména to, zda žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie či nikoliv ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Dále žalobkyně rozporuje také aplikaci Směrnice č. 2004/38/ES na nyní projednávaný případ. Rovněž je sporným tvrzením zohlednění dalších tvrzených skutečností ze strany žalobkyně v průběhu správního řízení.
22. Žalobkyně brojí proti argumentaci žalované, která odkazuje na čl. 3 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. Má za to, že aplikace je u této věci v její neprospěch a Směrnice nemá být na její případ aplikována.
23. Směrnice č. 2004/38/ES, jak uvádí žalobkyně, v čl. 37 Směrnice a v bodě 29 její preambule jednoznačně uvádí, že touto směrnicí nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou příznivější pro osoby spadající do působnosti této směrnice. Žalovaná však svojí rozšiřující interpretací nijak nepochybila a její závěr, který se zakládal na dalších skutečnostech, nemá vliv na zákonnost samotného napadeného rozhodnutí. Rozšířený výklad tak v konečném důsledku neměl na posouzení situace žalobkyně žádný vliv.
24. K výkladu čl. 3 odst. 2 Směrnice č. 2004/38/ES uvádí Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 Azs 230/2016-54, že „Výkladem čl. 3 bod 2 písm. a) směrnice se zabýval velký senát Soudního dvora Evropské unie v rozsudku ze dne 5. 9. 2012, *Rahman a další, C-83/11* (dále jen *Rahman*). Toto ustanovení po členských státech vyžaduje, aby žádosti podané osobami, které prokážou zvláštní vztah závislosti vůči občanu Unie, jistým způsobem zvýhodnily oproti žádostem o vstup a pobyt ostatních občanů třetích států. Za účelem splnění této povinnosti musí členské státy stanovit, že tyto osoby budou moci dosáhnout rozhodnutí o své žádosti, jež bude vydáno na základě pečlivého posouzení osobních poměrů těchto osob a v případě zamítavého rozhodnutí bude odůvodněno. V rámci posouzení je na příslušném orgánu, aby zohlednil jednotlivé faktory, které mohou být v konkrétním případě relevantní, jako jsou například míra ekonomické či fyzické závislosti a příbuzenský vztah mezi rodinným příslušníkem a občanem Unie, jehož chce tento rodinný příslušník doprovázet či se k němu připojit. (odst. 23). Ohledně volby faktorů, které mají být zohledněny, členským státům náleží široká diskrece. Při volbě těchto faktorů však nesmí dojít k popření smyslu dotčených ustanovení směrnice, kterým je usnadnění vstupu a pobytu ostatních rodinných příslušníků: přesto však musí hostitelský stát dbát na to, aby jeho vnitrostátní předpisy zahrnovaly kritéria, jež budou v souladu s obvyklým smyslem výrazu usnadnit, jakož i výrazů, které se týkají závislosti, použitých v uvedeném čl. 3 odst. 2, a jež nezabaví toto ustanovení jeho užitečného účinku (odst. 24). Podle stanoviska generálního advokáta ve věci *Rahman* tyto podmínky však musejí respektovat zásadu efektivit, což předpokládá, že nesmí prakticky znemožňovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem. Z toho vyplývá, že podmínky uložené členskými státy nesmí fakticky zbavit osoby spadající do působnosti uvedeného ustanovení jakékoli možnosti získat právo vstupu a pobytu. Nelze například připustit, aby vnitrostátní ustanovení stanovilo, že k tomu, aby měl státní příslušník třetí země právo pobytu, musí prokázat, že je vyživován občanem Unie po dobu delší než 20 let.“ Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že „požadavek směrnice usnadnit vstup a pobyt ostatních rodinných příslušníků přitom nelze shledat naplněným s odkazem na ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, jak konstatoval v napadeném rozsudku krajský soud, jelikož toto ustanovení obsahuje požadavek soužití osob ve společné domácnosti. Takový požadavek jde nad rámec podmínky vyživovanosti či nutnosti osobní péče ze zdravotních důvodů, které předpokládá čl. 3 bod 2 písm. a) směrnice. Účelem § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo nadto především umožnit vstup a pobyt na území partnerovi, s nímž má občan Evropské

*unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému [tj. implementovat čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice], což je patrné i z novelizovaného znění tohoto ustanovení účinného od 18. 12. 2015, které se již vztahuje výslovně pouze k partnerským vztahům.“ Dále konstatuje, že „pojem příbuzný užitý v návěti § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců je tedy třeba vykládat shodně s pojmem ostatní rodinný příslušník, užitým v čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice, jako neurčitý právní pojem, jehož naplnění musí být posuzováno vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Přitom je třeba zvážit charakter dotčeného příbuzenského vztahu, který nemusí záviset pouze na formalizovaných rodinných vazbách. Samozřejmě pro zjištění, zda je konkrétní osoba třeba pokládat za příbuzného ve smyslu § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, respektive ostatního rodinného příslušníka ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice je nutné, aby tato osoba měla s občanem Evropské unie určitý stupeň rodinné vazby. Nelze ad absurdum akceptovat tvrzení, že tato osoba je příbuzným proto, že má s občanem EU společného předka v 17. století (k takovému pojetí by mohlo s určitou nadsázkou vést přijetí názoru krajského soudu). Na druhou stranu nelze tento pojem ani aplikovat natolik restriktivním způsobem, který by vylučoval osoby obecně považované pokračování za příbuzné, jakkoli je nelze zařadit mezi příslušníky tzv. jádrové rodiny.“ A závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že „V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že aby cizinec mohl být rodinným příslušníkem občana EU podle tohoto ustanovení, **musí být splněná i podmínka vyživování občanem EU.**“*

25. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že i přestože by bylo možné nahlížet na žalobkyni jako na rodinného příslušníka, jak dle vnitrostátní právní úpravy, tak dle právní úpravy Evropské unie, je třeba, aby splňovala podmínku závislosti na výživě občanem Evropské unie. Dále je z výše uvedeného zřejmé, že naopak podmínka týkající se společné domácnosti uvedená ve vnitrostátní právní úpravě, je požadavkem nad rámec základních požadavků uvedené v evropské právní úpravě. Žalovaná tak postupovala správně, když posoudila všechny aspekty projednávaného případu i v souladu s rozšiřující úpravou Evropské unie, přičemž tento rozšiřující výklad neměl žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalobkyně nesplňovala, i při zkoumání dalších podmínek, zásadní podmínku závislosti na výživě. Zdejší soud považuje námitku žalobkyně brojící proti aplikaci Směrnice č. 2004/38/ES na její případ za nedůvodnou.
26. Ve vztahu k posouzení toho, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie či nikoliv krajský soud vycházel ze skutečností zjištěných ve správním řízení.
27. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně dne 24. 11. 2015 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která byla prvostupňovým rozhodnutím zamítnuta z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, jelikož není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V průběhu správního řízení žalobkyně doložila dne 25. 11. 2015 prohlášení, v němž uvádí, že je rodinným příslušníkem svého zetě pana O. H. a svých vnoučat O. T. a S. O., všichni státní občané České republiky. Dále doložila oddací list ze dne 17. 9. 2007, z něhož vyplývá svatba pana O. H. s paní A. S., dcerou žalobkyně, přičemž bylo doloženo, že se jedná o matku vnoučat žalobkyně. Přesto však podle prvostupňového orgánu žalobkyně nesplnila podmínku dle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců a jelikož ji nebylo možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, musela být její žádost zamítnuta.
28. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které bylo následně doplněno o odvolací námitky, jež korespondují s uplatněnými žalobními námitkami. Žalovaná měla za doložené, že žalobkyně je babičkou a matkou občanů

Evropské unie a je tedy jejich přímou příbuznou ve vzestupné linii, nicméně neseznala, že by žalobkyně naplnila některou z podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců, a tudíž ji nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Nebylo tak možné v případě žalobkyně uplatnit hlavu IVa zákona o pobytu cizinců včetně § 87b tohoto zákona, proto musela být její žádost zamítnuta. K námitce nepožadování prokazování stavu závislosti žalovaná uvedla, že stav závislosti musí existovat v zemi, z níž přijíždí rodinný příslušník občana Evropské unie, aby se jednalo o vyživovanou osobu. Ve vztahu k námitce obdobného případu, v němž žalovaná prarodiči – babičce postavení rodinného příslušníka nezletilého vnuka, občana České republiky, přiznala, uvedla neuvedení konkrétního případu ze strany žalobkyně, což má za následek nedůvodnost této námítky, jelikož žalovaná neměla možnost se ke konkrétnímu případu vyjádřit. Navíc je nutné vždy vycházet z individuálních charakteristik každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních. Žalovaná pouze obecně konstatovala, že postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie by mělo být přiznáváno v situaci, kdy prarodič nahrazuje (neexistující) péči rodičů. V závěru se pak žalovaná vypořádala s dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když v důsledku prvostupňového rozhodnutí nemohla žalobkyni vzniknout žádná újma.

29. Zákon o pobytu cizinců byl v průběhu vedeného správního řízení novelizován zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, s účinností od 17. 12. 2015. Podle článku IV. této novely zákona o pobytu cizinců se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
30. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
31. V souladu s § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) je takový cizinec povinen předložit mimo jiné také doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
32. Dle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015:

„(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

 - a) manžel,*
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,*
 - c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a*
 - d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.*

(2) Za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který

a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,
 b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo

c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

(3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.“

33. Soud souhlasí se závěry správních orgánů potud, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro to, aby byla považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. a), b), c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015). V případě žalobkyně se nejedná o manžela nebo o rodiče občana mladšího 21 let, kterého by vyživovala a žila s ním v jedné domácnosti, ji samotnou nelze považovat za dítě ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobkyně nesplňuje ani podmínku nezaopatřenosti dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015), jelikož se u žalobkyně nejedná o studentku do 26 let, nejedná se ani o případ, kdy kvůli nemoci nevykonává výdělečnou činnost [§ 15a odst. 2 písm. b) zákona], jelikož nebylo v rámci správního řízení doloženo, že by se kvůli úrazu nemohla soustavně připravovat na výdělečnou činnost. Nejedná se ani o situaci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, kvůli kterému není schopna vykonávat soustavnou činnost [podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona ve spojení s § 15a odst. 2 písm. c) zákona]. Žalobkyně tak nesplňuje ani podmínku ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) v návaznosti na ustanovení § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015). Nejedná se v jejím případě o nezaopatřenou osobu dle zákona o pobytu cizinců.
34. Dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) nelze žalobkyni taktéž považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, jelikož neměla povolen trvalý či dlouhodobý pobyt na území České republiky. Ve své rodné zemi nežila s občanem Evropské unie v jedné domácnosti. Nesplňuje tak podmínky dané tímto ustanovením.
35. Na žalobkyni by bylo možné aplikovat ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s definicí dle Směrnice 2004/38/ES čl. 2 odst. 2 písm. d) – předek v přímé linii, který je vyživovanou osobou. Podmínku závislosti na výživě však žalobkyně nedokládá jinak než svým tvrzením. Pokud by závislost na výživě byla zjištěna, lze na situaci žalobkyně aplikovat ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) a na žalobkyni by bylo možné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobkyni však nic nebrání k tomu, aby měla vlastní příjmy, je schopná se sama o sebe postarat, proto dle názoru soudu nelze

mít za to, že by byla závislá na výživě své dcery, vnoučat či zetě. Závislost žalobkyně na financích své dcery a její rodiny je pouze dobrovolná a to bez znaku naléhavosti a nutnosti. Závislost na výživě tak v projednávaném případě nebyla dostatečně doložena a zdejší soud proto uvádí, že nelze na žalobkyni pohlížet jako na osobu závislou na výživě občana Evropské unie.

36. Dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 3. zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) se v případě žalobkyně nejedná o osobu, která by se neobešla bez osobní péče občana Evropské unie z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jelikož žalobkyně tuto skutečnost nijak netvrdí a ani nedokládá žádné záznamy o zdravotním stavu, které by splňovaly podmínky pro nutnost každodenní osobní péče jiné osoby. Na žalobkyni nelze aplikovat ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 3. zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015).
37. Podstatné pro nyní projednávanou věc je však podle názoru zdejšího soudu především znění ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, dle něhož ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Zákon tak stanovuje dva okruhy osob, na které aplikuje ustanovení o rodinném příslušníkovi občana EU – osoby za rodinné příslušníky výslovně označené a osoby ve vztahu obdobném rodinnému (za splnění podmínky trvalosti vztahu a soužití ve společné domácnosti).
38. Krajský soud připomíná, že ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců obecně nelze aplikovat na všechny vztahy, které nespadají do kategorie rodinného příslušníka (rodinného příslušníka jak podle zákona o pobytu cizinců, tak dle Směrnice 2004/38/ES). Ustanovení stanovuje podmínky, které musí být splněny a to, že se musí jednat o vztah obdobný rodinnému, musí se jednat o vztah trvalý a musí spolu žadatel a občan Evropské unie žít ve společné domácnosti.
39. Žalovaná v napadeném rozhodnutí detailně vyložila, ve vazbě na zákonnou úpravu a na Směrnici č. 2004/38/ES pojem rodinný příslušník občana Evropské unie, avšak naplněním ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 v případě žalobkyně se příliš nezabývala, když toliko odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2015, č. j. 15 A 22/2012-63, z něhož vyplývá zaměření daného ustanovení na nesezdané partnery občanů Evropské unie.
40. Soud je však toho názoru, že žalovaná měla indicie, aby se v případě žalobkyně zabývala i splněním podmínky dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, tj. existencí vztahu s občanem Evropské unie obdobnému vztahu rodinnému a zda s takovým občanem žije ve společné domácnosti, přičemž by tato úvaha měla být provedena jak ve vztahu k dceři žalobkyně, tak k jejím vnoučatům či dokonce zeti.
41. Tyto indicie, které měly žalovanou vést k tomu, aby se zabývala splněním všech podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 přitom vyplývají již ze samotného napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konkrétně uvádí: „*Komise má za doložené, že účastnice řízení je babičkou a matkou občanů Evropské unie a je tedy jejich přímou příbuznou ve vzestupné linii,*“ přičemž dále je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že žalobkyně žije se svou dcerou a vnoučaty

ve společné domácnosti. Kromě toho se žalovaná podle názoru krajského soudu měla zabývat rovněž skutečnostmi zjištěnými z provedeného výsledku žalobkyně, její dcery a jejího zetě, které byly prvostupňovým orgánem provedeny (protokol o provedeném výsledku je součástí správního spisu, jakož závěry z tohoto výsledku jsou součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí). Z těchto výsledků vyplývá žití žalobkyně ve společné domácnosti se svou dcerou a její rodinou či péče o svá vnoučata.

42. Mnohem detailněji se splněním podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 zabýval prvostupňový orgán v prvostupňovém rozhodnutí, v němž nicméně vztah žalobkyně se svou dcerou a svými vnoučaty neseznal za vztah obdobný vztahu rodinnému, jelikož takový vztah je pouze mezi rodinnými příslušníky, jak jsou uvedeni v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, přičemž vztah žalobkyně a její dcery a vnoučat takové znaky nenaplní.
43. Takový závěr však zdejší soud nemůže aprobovat. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně žije se svou dcerou a její rodinou ve společné domácnosti, přičemž je mezi nimi vztah matky a dcery, tudíž jednoznačně vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 1 tohoto zákona. Nehledě na existenci vztahu prarodiče – vnoučata, který lze podle názoru soudu rovněž pokládat za vztah obdobný vztahu rodinnému, přičemž i v případě žalobkyně a jejich vnoučat vyplývá z provedeného výsledku a dalších skutečností, jež jsou součástí správního spisu, jejich soužití ve společné domácnosti, a naopak ze strany správních orgánů nebylo nijak rozporováno, že by spolu ve společné domácnosti nežili.
44. Prvostupňový orgán se v prvostupňovém rozhodnutí zabýval vztahem mezi žalobkyní a jejími vnoučaty, avšak dospěl k nesprávnému právnímu závěru, když tento vztah babička – vnoučata nepovažoval za vztah obdobný rodinnému. Vztah babička-vnoučata nelze považovat za vztah rodinný dle zákona o pobytu cizinců a dle evropské právní úpravy. Tento vztah však splňuje znaky úzkého a trvalého vztahu, který je vztahu rodinnému analogický dle zákona o pobytu cizinců a lze na něj aplikovat ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015). Mimo to žalobkyně prokazatelně splňuje i podmínku, že žije se svými vnoučaty ve společné domácnosti.
45. Tyto závěry krajského soudu vychází současně z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, judikoval: *„uvedené ustanovení cit. zákona nicméně obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně. Je tedy nutno se zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci.“*
46. V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda do okruhu osob, na které lze, dle zákona o pobytu cizinců, aplikovat ustanovení o rodinném příslušníkovi,

patří osoby ve vztahu bratranec – sestřenice. Nejvyšší správní soud uzavřel, že nikoliv, neboť zde není vztah zákonem výslovně považovaný za rodinný, kterému by byl vztah bratranec – sestřenice obdobný, tedy se kterým by měl některé charakteristické znaky shodné. V citovaném rozhodnutí je závěr vyjádřen takto: „Vztah obdobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců] musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje. Za vztah rodinný je považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný, není považován vztah bratr-sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný rodinnému, považovat vztah bratranec - sestřenice.“

47. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje vztah rodinný v čl. 2 odst. 2 takto: „Pro účely této směrnice se rozumí "rodinným příslušníkem" a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).“
48. Nejvyšší správní soud uvádí ve svém rozhodnutí ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016-47, že „takové vztahy, které formálně nejsou rodinnými vztahy dle § 15a odst. 1 uvedeného zákona, ale jsou jim svým obsahem (tedy v rovině faktické) analogické, lze kvalifikovat jako vztahy obdobné vztahům rodinným ve smyslu pojmu zavedeného ustanovením § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž v takovém případě je následně potřeba zkoumat pro účely posouzení aplikovatelnosti § 15a odst. 3 písm. b), zda byl žadatelem takto tvrzený vztah v řízení o žádosti dostatečně doložen, a případně posoudit trvalost daného vztahu a konečně i podmínku soužití žadatele s dalším účastníkem vztahu ve společné domácnosti.“ Dle zákona o pobytu cizinců a jeho ustanovení § 15a odst. 1 nelze dovodit, že by bylo možné vztah babička-vnoučata považovat za vztah rodinný, jelikož se v případě babičky nejedná o rodiče vnoučat, manžela vnoučat, žalobkyně také není dítětem mladším 21 let, a v jejím případě se taktéž nejedná o nezaopatřeného přímého příbuzného ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie, jelikož dle ustanovení § 15a odst. 2 babička nesplňuje znaky nezaopatřenosti, jak je již výše uvedeno. Na základě toho však lze na vztah babička-vnoučata aplikovat ustanovení týkající se vztahu obdobného rodinného, jelikož splňuje i druhou podmínku a to je podmínka společného soužití v jedné domácnosti.
49. Krajský soud tak uzavírá, že se správní orgány nedostatečně zabývaly splněním všech podmínek ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, přičemž jejich závěry, že žalobkyně nesplňuje žádnou z podmínek tohoto ustanovení, jsou nesprávné. Nepovažovaly-li správní orgány vztah žalobkyně ke své dceři a vztah žalobkyně ke svým vnoučatům za vztah obdobný rodinnému, dospěly k chybnému právnímu závěru. V případě žalobkyně vztah matka-dcera a babička-vnoučata nelze považovat za vztah rodinný dle zákona o pobytu cizinců a dle evropské právní úpravy. Tento vztah však splňuje znaky úzkého a trvalého vztahu, který je vztahu rodinnému analogický dle zákona o pobytu cizinců a lze na něj aplikovat ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu

cizinců. Mimo to žalobkyně prokazatelně splňuje i podmínku, že žije se svou dcerou a svými vnoučaty ve společné domácnosti. V této části proto zdejší soud vyhodnotil podanou žalobu jako důvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

50. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, nebylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní jsou důvodné, když napadené rozhodnutí trpí vadou nezákonnosti, jelikož správní orgány nesprávně posoudily vztah žalobkyně a její dcery, obdobně jako správní orgány neposoudily vztah babička-vnoučata jako vztah spadající pod ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jako za vztah obdobný rodinnému. S ohledem na vše shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
51. Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla úspěšná žalobkyně zastoupena advokátem, tak jí přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátkou (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v účinném znění) a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 6 800 Kč. Žalobkyni pak dále náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náklady řízení tak činí celkem 9 800 Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni v třiceti denní lhůtě od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. srpna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu